

Koning van de Joden – zijn inhuldiging

Schriftlezing: Marcus 15:16-20a

Het is bedoeld als een grap. Nadat ze Jezus van de rechterstoel van Pilatus naar de binnenplaats van het burcht Antonia hebben overgebracht, mogen de soldaten van Pilatus hun duivels koningsspel spelen. Ze trekken Hem zijn kleren uit. Binden Hem vast aan een paal en slaan er met hun gesels op los. Dat is zo de gewoonte als iemand tot het kruis is veroordeeld. Geslagen en geschonden slepen ze een bloedende Jezus het paleis van Pilatus, het pretorium, binnen. Daar roepen ze het hele cohort van zo'n 500 man bij elkaar. 'Het wordt lachen, jongens.' Ze hebben er nog meer lol in dan bij het Romeinse carnaval, Saturnaliën, dat ze een paar maanden geleden nog gevierd hebben. Toen werd er ook een schertskoning uitgeroepen.

Een van de soldaten weet ergens nog een purperen gewaad te liggen. Misschien ooit eens in beslag genomen. Wie zal het zeggen. Ruw trekken ze het rabbi Jezus aan. Wat kan hen die vervloekte Jood ook schelen. Van doorntakken vlechten ze een krans. Ze drukken die op het hoofd van Jezus. 'Ha, moet je eens zien. Wat een gezicht! Nou is Hij wat Hij wezen wilde: "Gegroet, Koning van de Joden!" Gekroond met een kroon van doorntakken.'

Het is opvallend dat hier aan heel het ceremonieel van de inhuldiging van een koning wordt voldaan. Ga maar na: De inhuldiging vindt plaats in een paleis. In aanwezigheid van 500 man. Met een kroon. Met een begroeting en een knieval. Het zijn de soldaten van Pilatus die rabbi Jezus tot koning uitroepen. Eén voor één springen ze voor Hem in de houding. Bedoeld als een grap. Druipend van sarcasme. Koning van de Joden? 'Laat me niet lachen.'

Hier, in het pretorium, begint Jezus' koningschap. Hier wordt Hij tot koning gekroond. Eén van de meest kenmerkende voorwerpen van een koning is immers zijn kroon. Een kroon weerspiegelt de koninklijke roem en waardigheid van een koning.

Maar die kroon van doorntakken doet ondertussen wel denken

aan die oude woorden uit het Bijbelboek Genesis: Op de aarde zullen dorens en distels groeien (Gen. 3:18). Er rust – sinds de val van Adam en Eva - een vloek op de schepping.

Hier staat rabbi Jezus, de tweede Adam, de Zoon van David, de Koning van de Joden. Gekroond met een doornenkroon. Hij draagt de vloek van de schepping op zijn eigen hoofd. Hij draagt de schuld. Hij gaat er onder gebukt. Het wordt straks zijn dood. Het is bedoeld als een grap, een soldatenspel. Maar die doornenkroon spreekt een eigen taal. De vloek van de schepping gaat straks mee naar het kruis!

Met een rietstok slaan de soldaten Jezus niet zo zachtzinnig tegen zijn hoofd. Ze reageren ermee hun agressie af. Alles wat Joods is roept bij hen alleen maar haat op. Ze spugen die scherts-koning van de Joden in zijn gezicht. Wat een vernedering.

Enkele soldaten buigen onderdanig voor Hem neer. Zo bespotten ze die vervloekte Joodse rabbi uit Nazaret: "Gegroet, Koning van de Joden!"

Alles met elkaar is het een mensonterende vertoning. "Zie de mens", lichamelijk gebroken, nauwelijks kan Hij nog staan. En wat ze in hun stomdronken lol schreeuwen is waar: Jezus ís de Koning van de Joden. Niet een koning zoals de Romeinen en de Joden van zijn tijd zich dat voorstelden. Niet een koning op een paard, maar een koning op een ezelsveulen. Niet een koning die over de ruggen van zijn vijanden loopt, maar een koning die zijn eigen rug laat doorploegen door zijn vijanden.

Niet een koning die er op los hakt en slaat, maar een koning die zelf tot bloedens toe wordt geslagen.

Dát is de manier waarop Jezus koning is. Dát is nu de koning door Wie God verlossing en bevrijding aan de wereld geeft.

De soldaten denken dat zij een kostelijke grap uithalen. Hun lach schatert door het pretorium. Een koning! Stel je voor!

Maar hun woorden bevatten meer waarheid dan ze zelf beseffen.

Zo wordt Jezus ook onze koning. Met een rug die open gekerfd is. Afgebeeld en afgemat. Gekroond met een kroon van doorntakken. Met koninklijke waardigheid draagt Hij ook voor ons de vloek van God naar het kruis!